

Flaskpost från Randivåg

Juli – september 2018

Indonesien

Juli

Den 19 juli lämnade vi Australien med sikte mot Indonesien. Vi var sex båtar som lämnade ankringen vid Thursday island och det dröjde inte länge förrän vi spred ut oss. Det gick fort för oss, här hade vi en av de snabbaste 24-timmars seglingarna någonsin, 172 sjömil, en medelfart av 7,2 knop. Vi brukar säga att vi är en "6-knoppare", dvs gör sex knop i medelfart. Här var vi en 7-knoppare! En eftermiddag rasslade det till under båten och vi tittade förskräckt upp och undrade vad det var. Inte en båt i sikte, ja, faktiskt ingenting

I Debut står alla myndighetspersoner redo att klarera in oss i Indonesien, tillsammans med damer som säljer frukt och kakor.

Debut i Indonesien den 23 juli. Det tog några dagar innan vi var inklarerade (det var 44 båtar som anlände på kort tid) men den 26 juli, till invigningen, kunde vi gå i land. Vi fick sitta på bästa platser under soltak och titta på dansare. På kvällen var det middag på lokal med flera olika små rätter. Programmet fortsatte sen i några dagar med middagar och danser. Vi hade möjlighet att ta ut pengar (våra kort fungerade inte, men fick låna pengar av våra danska vänner), handla vid marknaden, köpa SIM-kort och besöka ett apotek. Det senare besöket höll på att inte bli av, vi åkte taxi och bad chauffören att åka till ett "pharmacy" men han förstod inte. Vi sa då till varandra "Hur får vi honom att åka till ett apotek"? Apotek, sa chauffören och åkte dit. Holländarna var involverade i Indonesien från 1600-talet till efter andra världskriget och flera holländska ord är kvar i språket, apotek är ett av dem!

Muskotnöt.

av de stora öarna i Indonesien men den finns inte nämnd med ett enda ord i den tjocka Lonely Planet som vi använde som guidebok. Utanför byn Tifu finns en skyddad, nästan helt rund vik där vi kunde ankra.

i sikte, men efter att vi tittat noga såg vi några nätbojar långt bort. Vi hade passerat över ett flytande nät! Men vi stannade inte upp, så ingen skada på båten och vi hoppas inte på nätet heller. Här är rätt grunt, bara ca 40 meter djupt, det gör att vågorna blir rätt "toppiga" och båten rör sig oroligt. Vi passerade många nät och många fiskebåtar, och här såg vi för första gången fiskeredskap märkta med en AIS-symbol. När vi väl förstod vad det var, blev det lättare att navigera.

Efter nära 700 sjömil och 4 dygn ankrade vi i

Invigningen i Debut, en av de många fina uppvisningar vi fick se i Indonesien.

Augusti

I början av augusti besökte vi Banda, de kända Kryddöarna. Här slogs holländare och engelsmän om herraväldet på 1600-talet, holländarna vann, men tog med frön från olika kryddor till sina kolonier. Vi fick se planteringar med muskot, kryddpeppar och kanel och läste i turistguiderna att holländarna inte behandlade lokalbefolkningen väl vid odlingarna när de kom hit på 1600-talet.

Vi seglade vidare väster ut till Tifu på sydsidan av ön Buru. Nu var vi långt ifrån turistområdena, Buru är en

Det går en väg till byn, men de flesta som besöker byn kommer med färja eller egen båt. När byns borgmästare fick frågan om de ville ha besök av Sail2Indonesia gick han till åldermännen i byn och

Byäldste i Tifu, Buru hälsade oss välkomna till byn.

frågade dem. De i sin tur frågade sina förfäder (fråga inte hur de gjorde det!) och de fick svaret att vi var välkomna. Vi fick träffa både borgmästaren och byäldste under vårt besök. Byarna som tog emot oss fick dessutom hjälp från staten på olika sätt. I Tifu hade de fått el till byn och kunde stänga av sina ljudliga och doftande generatorer. Här åkte vi också upp till en bergsby och hjälpte till att fånga fisk genom att sjunga en speciell sång. Kanske skall tilläggas att vi inte fick någon fisk...

När vi lämnade ön Buru var det dags att ställa om klockan igen. Indonesien har tre

tidszoner och vi hade nu passerat en av dem. Nästa gång vi ställer om klockan blir efter vi lämnar Bali i början av oktober.

Under vår tid i Indonesien hade rallyt ordnat besök på 22 olika platser. Programmet var liknande på varje plats, men ändå olika. Första dagen var det en introduktion av platsen, dag två en invigning, dag tre en utflykt eller guidad tur och dag fyra en avskedsmiddag. Det var turistministeriet som anordnade rallyt och vid varje stopp fanns representanter från dem på plats tillsammans med lokala guider. Dessa guider kunde bra engelska och var ofta rätt unga. Att guiderna pratade engelska gjorde att vi fick mycket bra information om varje plats vi besökte och vi kunde fråga om precis vad som helst. De svarade gärna på allt från hur familjerna bodde, hur olika religioner levde tillsammans och hur allt fungerade i deras stora land med 255 miljoner invånare.

BanuBanua på norra Buton.

September

I slutet av augusti och en bit in i september gjorde vi fyra besök på ön Buton, öster om Sulawesi. Det var fyra helt olika byar: i norr besökte vi byn på pålar, i öster byn med festival, i söder byn som gärna ville

Indonesierna är mycket stolta över sina fint vävda tyger.

starta med turism och i väster huvudstaden Bau Bau. Fantastiska stopp där vi ingående fick se olika traditioner. I norr träffade vi en engelsklärare som ville att hans elever skulle få prata engelska. De har inga turister, ingen TV eller radio som sände något på engelska, ingen mer än läraren som pratar engelska. Via oss kunde de höra att det finns folk som pratar språket! I öster var vi med på en stor festival som hålls vart fjärde år. I söder fungerade det inte att ankra på anvisad plats, så vi fortsatte in till huvudstaden BauBau. Därifrån ordnades buss till den charmiga byn i söder. Vi fick också se hur man levde i byarna i inlandet och hur väver de fina tygerna som vi fick som gåva. Fina besök i ett icke turistiskt område.

Nu väntade segling över Flores Sea ner till öarna Flores, Komodo, Sumbawa, Lombok och Bali. Besöket vid Komodo nationalpark med Komodo och grannön Rinca var en av höjdpunkterna i Indonesien. De stora Komodovaranerna är verkligen stora! Vi hade en guidad tur tidigt en morgon då

Vi fick noggranna instruktioner från guiden inför fotograferingen. Komodo-varaner är både stora och snabba!

temperaturen fortfarande var uthärdlig och förutom de stora varanerna fick vi även se många andra djur.

På ön Sumbawa var vi bland annat med på en kläduppvisning. Temat var att kläderna skulle innehålla något av de handvävda tyger som de är så stolta över. Man väver mycket i Indonesien, i små manuella vävstolar. Vi har vi sett väverskor på nästan alla platser vi besökt och fått tyger i present. Ju längre väster ut vi kommer ju mer avancerad är vävtekniken. På Sumbawa väver de in guldrådar i tyget i intrikata mönster. Dessa tyger skulle alltså finnas med i kreationerna. Kul att se. Tjejernas kläder var rätt OK, men

killarnas var mest underliga.

I augusti skedde en jordbävning på ön Lombok och nu i september hade man börjat röja upp bråte, bygga upp hus och få igång samhället igen. Det var två stora jordbävningar som krävt 500 liv och flera hundra tusen personer som blev utan husrum. Vi seglare bidrog med att delvis finansiera och bygga upp en förskola i byn där vi ankrade. Alla seglare bidrog med pengar och handkraft. En amerikan som var byggare i sitt tidigare liv var projektledare, vi andra bidrog med det vi kunde. I stället för att bli bjudna på middag bjöd vi i stället byn på middag. Byn bidrog med musik och dans, de ville göra något som fick dem att, för några timmar, ha ett normalt liv. Vi besökte en djurpark samma dag de öppnade efter jordbävningen. Alla djuren hade klarat sig bra utom några vars burar gått sönder och djuren hade rymt. Vi gick dit för att vi lärt oss att det viktigaste

Vi hjälper till att bygga en tillfällig förskola på Lombok.

Lisa leker med en orangutanghona. Vem är starkast?

vi turister kan göra är att efterfråga service, det bidrar till att folk har jobb och får pengar till uppbyggnad av sitt liv. Djurparken sålde djurmat som vi köpte och delade ut till djuren när vi passerade dem. När vi skulle mata orangutanghonan ville hon leka med Lisa. Det var kul ett tag, men orangutangen hade hårda nypor, så efter en stund fick djurskötaren säga till orangutangen att släppa taget!

Mot slutet av september kom vi till Bali och ankrade i norr, vid byn Lovina. Turistmyndigheten ville vi skulle ankra vid Buleleng en bit bort. Vi åkte dit med dem och förklarade varför det inte är en lämplig ankring. Tror inte riktigt de förstod!

Pura Ulun Danu Bratan, den kända hindu- buddist templet mitt på Bali.

Förutom att vara med på aktiviteterna kring Lovina/Buleleng gjorde vi en egen tur med taxi till södra och östra delarna av Bali. Vi ville se de delar där turisterna är och valde att inte köra själva. Vår chaufför hette Ketut, som betyder 4. I Bali får barnen namn efter den ordning de föds, nr ett heter Waydan, två Made, tre Nyoman osv. De kan naturligtvis ha andra namn också, men ordningen i syskonskaran finns bland namnen. Vi tittade på Kuta Beach, den stora

stranden där turismen startade 1936. Här var en del turister, men fortfarande såg man den ursprungliga charmen i området. Vi fortsatte till Ubud (Balis kulturella centrum), såg en dansuppvisning och sov på hotell. Fortsatte norr ut via olika tempel, risodlingar vid Tegallalang, vulkaner och sjöar. Tillbaka till Randivåg på kvällen, helt slut, nöjda med turen och glada att vi inte körde själva. Trafiken är otroligt tät och trafikreglerna höljda i dunkel för oss.

Lisa och Sven-Gösta

Kvällsdans i Ubud, Balis kulturella centrum.

Vi vandrar på en risodling på Bali. Varmt och blött om fötterna!